

Kai daliniesi, tai ir gauni

– Labas, Egle! Seniai matyta! Kaip laikaisi? Kaip vasaros atostogos? Buvai kur sparnus pakėlus? Gal kokią naują šalį aplankei?

– Sveikas, sveikas! Tikrai, seniai nesimatėm. Atostogos buvo puikios, o įspūdžių – nors vežimu vežk. Ir, žinai, visai nereikėjo išvykti kažį kur už jūrių marių, viskas laukė čia pat, Lietuvoje.

– Na, na, klok!

– Šią vasarą porai mėnesių išvažiavau pas tetą, kuri gyvena nedideliame miestelyje. Per kelią nuo jos namų – jaukus miškelis, Nemunas raito kilpas, o visai šalia stovi senelių globos namai. Teta užsiminė, kad ten labai laukiami jauni savanoriai, tad nusprendžiau prisijungti. Su grupele kitų savanorių organizavome įvairius renginius, knygų mainus, lankėme senelius, padėdavome jiems susitvarkyti buitį, išsivesdavome į sodą pakvėpuoti grynu oru, pabendrauti. Ir daug kalbėdavomės ir klausydavomės. Kiek gyvenimo istorijų! Ir sunkių, ir šviesių, įkvepiančių. Matėme, kaip paprastutė nuoširdi paslauga ar aplankymas su miško uogų sauja nuskaidrina sunkiai judančio ar retai aplankomo žmogaus dieną. Ir mums buvo gera būti naudingiems. Pora mėnesių pralėkė kaip nebuvo, o įspūdžių ir pažinčių paliko be galo daug. O kaip tavo vasara?

– Aš buvau trumpam išvažiavęs į pajūrį, paskui laiką leidau pas senelius. Šalia jų namų yra medžių drožėjų dirbtuvės, tai vis nueidavau pasižiūrėti, kaip jie dirba. Gavau ir pats į rankas kalną! Kaip tik šią vasarą jie rengė tarptautinį simpoziumą – iš įvairių Europos šalių suvažiavo medžio drožėjų. Jie dešimt dienų drožė skulptūras – paskui jos liko stovėti miesto parke. Simpoziumui reikėjo vertėjo ir ta garbė teko man (taip, dabar tikrai džiaugiuosi, kad per anglų ir rusų kalbų pamokas nesnaudžiau). Kartu su simpoziumo dalyviais taip pat aplankėme kelių Lietuvos drožėjų sodybas, išpuoštas jų darbais. Įspūdinga. Tai va, pramokau drožti, susipažinau su meistras iš užsienio šalių, pakeliavau po Lietuvą ir įgijau vertėjo patirties!

– Tikrai smagu. Tai gal ateityje būsi vertėjas?

– Nežinau. Šiaip ar taip, smagu padėti žmonėms susikalbėti! Tu juk pažįsti naują Rafiką iš B klasės? Mes retsykiais kieme su juo krepšinį pažaidžiam ir pabendraujam, kartais padedu jam ruošti pamokas, o jis vis geriau kalba lietuviškai. Ir mokykloje geriau sekasi. Aš iš jo jau išmokau kelias arabiškas frazes ir turėjau progą paragauti puikių jo mamos pagamintų saldumynų. Abipusė nauda!